

Arrest

nr. 191 994 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2017 met referentenummer 69814.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2015 werd een A-kaart aan verzoeker afgeleverd, geldig tot 11 december 2016, dit naar aanleiding van verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf, dit als niet-EU-echtgenoot van een niet-EU-onderdane die gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk .

Op 20 december 2016 werd verzoeker door de verwerende partij verzocht om documenten over te maken met het oog op de gebeurlijke verlenging van zijn verblijfsrecht.

Op 7 april 2017 nam de verwerende partij een beslissing tot intrekking van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij nietten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene huwde op 05.09.2014 met [R.H.], gevestigd in België. Op 30.04.2015 werd betrokkene in het bezit gesteld van de bijlage 15bis en Al van zes maand (volgens de gegevens van het rijksregister). HIJ was hier in legaal verblijf op basis van zijn verblijfstitel in Spanje. De A-kaart werd afgeleverd op 28.12.2015 met een geldigheidsduur tot 11.12.2016. Bij de aanvraag tot de verlenging van de A-kaart voor betrokkene werden als bestaansmiddelen van de referentiepersoon OCMW-steun voorgelegd, dit zou al zo zijn voor het ganse jaar en reeds sinds binnenkomst van betrokkene. Deze uitkering wordt niet in aanmerking genomen (zie artikel 10§5 van Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard , moet geen behoeftenanalyse worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25.04.2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11.07.2013).

Betrokkene ondertekende op 21.12.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 tot 4 houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

**Betrokkene maakt een aantal interimcontracten over, brieven van interimkantoor, inschrijving bij VDAB, beperkt aantal loonfiches en dit voornamelijk van het jaar 2015. De referentiepersoon en betrokkene genieten leefloon, dit kan niet in overweging genomen worden. De meeste documenten over tewerkstelling (aanmelden bij interimkantoor en bepaalde week of dagcontracten) zijn niet recent, dit gaat ook over een beperkt gedrag. Uit Dolsis blijkt dat er geen gegevens bekend zijn van het jaar 2016 dat betrokkene ergens zou gewerkt hebben, zo ook voor de referentiepersoon.*

**Betrokkene legt een deeltijds contract voor onbepaalde duur met aanvang op 23.02.2017 Dit gaat om een contract van 20 uur per week en is pas afgesloten nadat betrokkene en referentiepersoon een brief hebben ontvangen dat een einde zou kunnen gesteld worden aan zijn verblijf. Bovendien zijn de inkomsten hieruit niet voldoende om niet ten laste van de overheden te vallen.*

**attest inburgering Dit betreffen verplichte cursussen in België, dit toon niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.*

De referentiepersoon staat al van 01.06.2007 in het vreemdelingenregister. Zij is bijna 10 jaar in België. De voorwaarden voor gezinshereniging zijn niet ten laste zijn van dé openbare overheden. Echter uit onze laatste gegevens blijkt dat ze OCMW-steun genieten. Er werd ons geen enkel document overgemaakt dat de referentiepersoon actief zou werk zoeken of iets wil veranderen aan deze situatie. Uit gegevens van Dolsis blijkt dat de referentiepersoon 1 halve dag zou gewerkt hebben in 2015 tot op heden in deze bijna voorbij 10 jaar.

Aangezien betrokkene pas de bijlage 15bis ontvangen heeft op 30.04.2015 en na zes maand onder Al recht heeft op een .A-kaart, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst of in Spanje niet meer belangrijk zijn na een verblijf van amper twee jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en/of Spanje, in vergelijking tot zijn verblijf in België kunnen zijn integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins opwegen tegen zijn relaties in het land van herkomst.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van betrokkene wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene toont niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Eveneens wordt het hoger belang van het kind en het gezin (artikel 74/13 vreemdelingenwet) niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Het gezamenlijk kind is nog niet leerplichtig en kan zowel de vader vergezellen of bij de moeder blijven en eventueel voor de nodige kinderopvang zorgen? Meneer kan tijdens zijn afwezigheid contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid, andere, ...) die de permanente aanwezigheid van betrokkene vereisen. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn, kan een visum gezinshereniging aangevraagd worden of indien betrokkene nog beschikt over een geldige Spaanse verblijfskaart kan betrokkene 90 dagen op 180 dagen respecteren en daarna opnieuw zijn familie vervoegen na het voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, "Schending van art. 11, §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de motiveringsverplichting van art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Art 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; (...)"

De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt beëindigd omdat "betrokkene niet voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet, met verwijzing naar het hierboven geciteerd artikel 11, § 2, eerste lid, 1°.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing:

"Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de wet 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden (...)"

Waar de motivering dus verwijst naar een wetsartikel dat duidelijk stelt dat 'niet meer' voldaan is aan een van de voorwaarden in artikel 10, toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan waar de verandering van toestand tussen de toekenning van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 Vreemdelingenwet en het moment van intrekking van verblijf zich bevindt.

De beslissing verwijst namelijk naar allerlei feiten (de interimcontracten, inschrijving bij VDAG, loonfiches, contract voor onbepaalde duur, ... van verzoeker), die echter alleen maar wijzen op een constant gebleven situatie, voor wat betreft de voorwaarden voor gezinshereniging op basis van artikel 10 Vreemdelingenwet; hieronder het bewijs dat de vrouw van verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

Zo wordt onder meer vermeld:

"Bij de aanvraag tot verlenging van de A-kaart voor betrokkene werden als bestaansmiddelen van de referentiepersoon OCMW-steun voorgelegd, dit zou al zo zijn voor het ganse jaar en reeds sinds de binnenkomst van betrokkene."

Door expliciet te stellen dat de situatie bij aanvraag en toekenning van de machtiging tot verblijf en de aanvraag tot verlenging van verblijf gelijk is, geeft gedaagde aan dat er geen grond is om te besluiten dat verzoeker niet meer voldoet aan een van de in artikel 10, Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden. Er is dus geen correcte toepassing gemaakt van de beslissingsmacht van de Minister of zijn gemachtigde om het verblijf van verzoeker in te trekken.

Minstens is de materiële motiveringsplicht geschonden in de bestreden beslissing.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. In de bestreden beslissing, wordt artikel 11 van de Vreemdelingenwet ingeroepen om de beslissing te rechtvaardigen, maar in de motivering wordt helemaal niet verwezen naar de evolutie van voldoen aan voorwaarden naar niet meer voldoen aan voorwaarden voor gezinshereniging, waardoor de plicht tot deugdelijk motiveren is verzuimd door gedaagde.

Ten overvloede stelt verzoeker dat er helemaal geen sprake kan zijn van een 'niet meer' voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarden voor gezinshereniging, dat hij integendeel sinds 3 maanden met een contract van onbepaalde duur aan het werk is en dus enkel meer bewijzen heeft dat hij niet ten laste van de overheden valt. Ten tijde van de aanvankelijke beoordeling van de aanvraag, het punt van vergelijking voor de toepassing van artikel 11, werkte verzoeker nog niet op vaste basis."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarbij de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij toepassing maakt van een wetsartikel dat handelt over een evolutie in de situatie van een vreemdeling, terwijl uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de situatie bij de aanvraag en toekenning van de machtiging tot verblijf en bij de aanvraag tot verlenging van verblijf gelijk is gebleven.

2.5. Verzoeker is een in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bedoelde buitenlandse echtgenoot. Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.6. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat bij de aanvraag tot verlenging van de A-kaart, als bestaansmiddelen van de referentiepersoon, OCMW-steun wordt voorgelegd. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat gelet op het gestelde in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, deze OCMW-steun niet in aanmerking wordt genomen. Ook deze vaststelling betwist verzoeker niet. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zoekt spijkers op laag water door te focussen op de zinsnede “*niet meer*” die is opgenomen in artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker die niet betwist dat hij reeds van bij de toekenning van de A-kaart niet voldeed aan de in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan bezwaarlijk voorhouden dat aangezien dit nog steeds het geval is en er dus geen evolutie zit in zijn situatie, zijn verblijf niet kon beëindigd worden. Het is niet omdat de verwerende partij mogelijk ten onrechte een A-kaart heeft toegekend dat zij geen gebruik zou kunnen maken van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien ze in het kader van een aanvraag tot verlenging of vernieuwing van de A-kaart vaststelt dat de referentiepersoon OCMW-steun geniet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien artikel 11, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: “*De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10.*” Hieruit blijkt dat de controles die de verwerende partij kan verrichten in het kader van een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, gericht zijn op het nagaan of de vreemdeling “*voldoet aan de voorwaarden van artikel 10*” en niet op het an sich nagaan of er welke evolutie dan ook zit in de situatie van de vreemdeling tussen het moment van de toekenning van een verblijfsrecht en het moment van controle van diens situatie met het oog op het treffen van een beslissing over een aanvraag tot verlenging of vernieuwing van diens verblijfstitel.

2.7. De verwerende partij motiveert voorts in de bestreden beslissing, “*Betrokkene legt een deeltijds contract voor onbepaalde duur met aanvang op 23.02.2017 Dit gaat om een contract van 20 uur per week en is pas afgesloten nadat betrokkene en referentiepersoon een brief hebben ontvangen dat een einde zou kunnen gesteld worden aan zijn verblijf. Bovendien zijn de inkomsten hieruit niet voldoende om niet ten laste van de overheden te vallen.*” Verzoeker kan de door de verwerende partij gedane beoordeling, “*Bovendien zijn de inkomsten hieruit niet voldoende om niet ten laste van de overheden te vallen*” niet aan het wankelen brengen door eenvoudig weg te poneren, “*Ten overvloede stelt verzoeker dat er helemaal geen sprake kan zijn van een 'niet meer' voldoen aan de bestaansmiddelen-voorwaarden voor gezinshereniging, dat hij integendeel sinds 3 maanden met een contract van onbepaalde duur aan het werk is en dus enkel meer bewijzen heeft dat hij niet ten laste van de overheden valt. Ten tijde van de aanvankelijke beoordeling van de aanvraag, het punt van vergelijking voor de toepassing van artikel 11, werkte verzoeker nog niet op vaste basis.*” en het betrokken contract van onbepaalde duur dat verzoeker aanduidt als werknemer in de hoedanigheid van “*hulpkelner, afwasser*”, dit voor een arbeidsduur van 20 uur, toe te voegen aan zijn verzoekschrift.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA